Projev Petra Nečase,
předsedy vlády ČR,
na slavnostním shromáždění
u příležitosti
Dne památky obětí holocaustu a předcházení zločinům proti lidskosti

Senát, Hlavní sál, 27. ledna 2011

Vážené dámy, vážení pánové, hosté,

vzpomínka na zesnulé zaujímá důležité místo ve všech světových náboženstvích. Každá liturgie zná modlitbu za mrtvé.

Tvrdím však, že dnešní den není jen obligátní příležitostí uctít památku nevinných obětí holocaustu, ale také šanci připomenout si, o co se tady a teď, 66 let po osvobození Osvětimi, vede zápas. Je to stále tentýž zápas o naše duše, o budoucnost našich dětí, o smysl lidské existence a o hodnoty naší západní civilizace.

To, co spojenci spatřili v osvobozené Osvětimi, co se posléze dozvěděli o zločinech nacismu, otřáslo světem. Historie lidstva znala mnoho nejrůznějších zvěrstev, avšak holocaust přesáhl veškerou lidskou představivost. Vědomí nemohlo pobrat a svědomí se nemohlo smířit s rozsahem zločinů, jež nemají obdoby ve starých, ani v nových dějinách lidstva.

Tisíckrát doložená a všemi dobovými sdělovacími prostředky zachycená pravda o vyhlazování evropských Židů a Romů působila jako zásah blesku i na ty nejpřesvědčenější antisemity. Patologický judofob, zakladatel amerického automobilového průmyslu Henry Ford, dostal mozkovou mrtvici přímo při promítání filmové kroniky o zvěrstvech holocaustu.

Jistě, žentour 2. světové války semlel miliony lidí nejrůznějších národů, zpustošil mnohé země Evropy. Avšak monstrózní jev holocaustu se liší od obyčejných válečných

zločinů nejen měřítkem, ale také zacíleností. Nebyl to živelní projev agresivity pomýlených davů. Vymýcení konkrétních národnostních skupin bylo precizně připraveno a prováděno továrním způsobem.

Desítky tisíc lidí a množství nejmodernější techniky bylo nasazeno na usmrcení nevinných lidí bez rozdílu věku a pohlaví, jen na základě společného původu. Proto označení holocaust používáme jen pro židovské šoa a pokus o vyhlazení Romů, nikoli pro jiné genocidální skutky.

Na hranicích holocaustu shořelo na 6 milionů Židů, jen zlomek židovského obyvatelstva tehdejšího Československa se vrátil z táborů smrti, zahynulo přes 90 procent romských obyvatel naší vlasti V desítkách muzeí lze spatřit nepřeberné množství věcných důkazů toho, jak bylo organizováno „konečné řešení židovské otázky“, tisíce a tisíce doličných předmětů, korespondence, puntičkářsky vedené kartotéky.

V tomto sále sedí očití svědkové rasistického běsnění, lidé přeživší tábory smrti, kteří dodnes překvapují lékaře vytetovanými čísly na předloktí.

A přesto se stále častěji setkáváme s názory tak či onak zpochybňujícími samotnou hrůznou skutečnost holocaustu.

Začíná to rádoby nevinnou hrou s čísly, spory o tom, zda zavražděných Židů bylo skutečně celých 6 milionů, anebo přece jen o pár set tisíc méně, pokračuje vědomou devalvací samotných pojmů holocaust, fašismus či rasismus, snahou „vědecky“ vyvrátit věrohodnost svědectví o usmrcování vězňů v plynových komorách, či spalování mrtvol v kremačních pecích a končí zkazkami o tom, že celý holocaust je židovským mýtem, zmizení celé třetiny evropského židovstva je uměle udržovanou pověrou a záludným podnikatelským záměrem sionistické světovlády.

Popírání holocaustu se stalo opravdovým průmyslem dnešní doby syceným současnými politickými konflikty.

To je dnešní zlo, které je přímým pokračování zla včerejšího – nejen proto, že historický revizionismus zpětně vyviňuje největší zločince lidských dějin, přiživuje revanšismus a rozdmýchává žhavý popel starých konfliktů, ale především proto, že nás svádí zapomenout, co jsme jednou pochopili.

Díky holocaustu jsme nahlédli na samé dno bestiálních kolektivních pudů, pochopili, jak totalitní režimy pracují s „banalitou zla“, jak ze zákona dbalých občanů dělají poslušná kolečka smrtícího stroje.

To je nejzazší smysl quasi vědeckého bádání popíračů – vyvolat v nás staré běsy nenávisti, zatemnit naše duše a připravit půdu pro druhý příchod barbarství. Naší povinností je nedovolit, aby v tom uspěli.